

мисли, които се умножаваха тъй скоро и бърже се изгубваха, небѣхме въ състояние да имъ даваме истинско заключение, а особено наситени отъ гърменята на топоветѣ, които задоволиха напълно нашитѣ чувства и желанія на сърдцето и душата, трѣбваше и да се завърнемъ вече въ селото си.

Слѣдъ завръщанieto ни, свещеникътъ П. Станчо Колевъ си отиде у дома, а пакъ азъ на училището.

Кждѣ навечеръ мнозина отъ жтваритѣ, особено мжжетѣ, глѣдашъ, че сж на дошли безъ време въ селото, поуплашени малко отъ туптенията на топовитѣ, дѣто слуховетѣ вече зехъ да се прѣобръщатъ и на прикаски, тъй щото, като се позачуатъ що има и що нѣма изъ селото да се позавърнатъ при работницитѣ на нивитѣ си; та да ги насърчатъ да си глѣдатъ жтвата, защото това не е тѣхна работа и да не се боятъ.

Въ това време, страхътъ въ селото още повече се увеличи, като видѣхъ хората бѣгането на Н.-Загорскитѣ жители Турци и Българе съ треньтъ на долу за Одринъ, иъщо което дѣйствително доказваше истината за дохождането на Рускитѣ войски на близу около градътъ Н.-Загора, дѣто хората истрѣгнаха и незнаяхъ що да правятъ.

Вечерта, като си надодоха отъ нивитѣ, хайдѣ пакъ по дюкянитѣ. Въ Кара Бурунъ имаше иъщо 4—5 дюяна, отъ които 4-тѣхъ бѣхъ едни срѣща други, та хората обичахъ да отиватъ тамъ да слушать, дѣто имаше пѣкой по-умень и искусецъ въ пригаскатѣ на приключенята си, а въ него време за такъви се считахъ най-много: Диню Петровъ Маника, Дичо, Влаю, дѣдо Стоянъ, дѣдо Донию и Дичо, Колевъ ефендето; иъ по злощастие тий, Донию, Христю П. Велчовъ и други бѣхъ испратени въ Казанлъгъ съ колята за носиние припаси на турскитѣ войски, дѣто въобщо цѣлото село се кахжреше за животътъ на тия испратенници, да не станатъ жертва тамъ на Турцитѣ, щото голѣма пустотия се съглѣдваше покрай дюкаштъ му. Отъ горнитѣ личности най-много влияние имаше Диню Петровъ Маника, който даваше планове за пазиние голѣма ти-